

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Sunnuntai 8.7.2018
Aamuseurat klo 8.00
Jyrki Koivisto

Kun kävelin tänne Kalevan kirkolle puolisentoista vuotta sitten, olin uudessa tilanteessa ja vähän epävarmana. Olen käynyt silloin tällöin juhlilla, mutta en ole ollut mukana niitä valmistelemissä. Nyt olin työryhmän jäsen ja ensimmäisen suunnittelutapaamisen alkuun oli vielä hetki aikaa. Niinpä tein sen mitä osaan. Lähdin vielä vähän kävelemään ja katselemaan ympärilläni. Olin aiemmin keväällä, eräänä aikaisena aamuna törmännyt kahvilassa 1950-luvulla kirjoitettuun kirjaan, joka lupaili paljon tästä maan kamaran kohdasta. Kirjan alkusanat olivat komeat: "Tampereen seutu ei ole maantieteellisen muodostuksensa kannalta ainoastaan oman maamme vaan se on koko maapallonkin mielenkiintoisimpia paikkoja." (Sinisalo). Tämä ajatus piirtyneenä jonnekin mieleni reunoille askelsin kirkkoa ympäri ja pysähtelin katsomaan.

Siinä kävellessä ja katsellessa kirkon länsipuolta, katse sattui nurmikolla näkyviin taistelun jälkiin. En kyennyt tunnistamaan ketkä siinä tarkkaan ottaen olivat olleet osapuolina, en liioin sitä milloin taistelu oli käyty. Jäljelle olivat jääneet ainoastaan siivet. Pienen pikkulinnun ehjä siipipari, jota ohuet luut vielä yhdistivät toisiinsa. Olen nähnyt untuvia, sulkia ja höyheniä, joskus repaleisia siipipareja. Mutta nämä olivat toisenlaiset. Nämä olivat ehyet ja kokonaiset. Oli kuin kantaja olisi riisunut ne pois selästään, jättänyt siihen nurmikolle ja poistunut sitten historian näyttämöltä.

Katselin siipiä. Käänsin ne. Otin valokuvan. Milloin siivet olivat lentäneet ensimmäisen lentonsa? Miten se oli tapahtunut, liikkeelle lähtö elämään? Oliko siipien kantaja nuori vai vanha? Mikä oli ollut hänen reviiirinsä reuna ja maailmansa laita? Millainen oli ollut hänen äänensä tässä elämässä? Kuka hänet opetti lentämään? Ja kauanko hän ehti lentää?

Huomaan, että en viittaa lintuun enää se- vaan hän-sanalla. Katsomisesta heräsi jokin kunnioitus toista elämää kohtaan, kuin vaistomaisesti. Ja kunnioitus kavensi etäisyyttämme, minun ja linnun.

Lintu, valkoinen kyyhkynen, on myös Hengen läsnäolon merkki. Tämän elämän keskellä Henki saa meidät ikävöimään ja etsimään, sillä henki ei tyydy vain ruumiin ruokaan eikä pään tietoon. Henki kaipaa jotain, jota se ei kykene ymmärtämään ja näkemään, mutta jonka se vaistoa elämän keskellä.

Koen, että Hengen kaipaus elää erityisesti veisuissa ja laulussa, henki elää hengityksessä ja hiljaisuudessa säkeitten välissä. Ne ovat jääneet jäljelle ihmisistä ja sukupolvista, jotka ovat poistuneet, jotka on poistettu tai syrjäytetty historian näyttämöltä. Voittajat kirjoittavat historian, mutta ihmiset kirjoittavat laulut. Eikä kukaan ajattele ja kirjoita yksin, ei kukaan veisaa, kompuroi tai usko yksin. Aina olet liittynyt toisiin, kaiutat jotain yhteisestä elämästä yhteisellä kielellä. Ja kun me veisaamme, tuntuu että Jumala hyräilee meissä. Hän antaa erilaisten äänien, kaukaa kantautuvien sanojen ja säkeitten kasvaa meissäkin elämää palvelevaksi voimaksi. Monessa virressä muistamme veljeämme ja Vapahtajaamme, joka antoi henkensä ja josta jäivät jäljelle vain

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

käärinliinat ja kertomukset. Mutta häntä muistaessamme, hänestä veisatessamme ja puhuessamme olemme kosketuksissa Häneen.

Ajoimme muutama päivä sitten Virossa tietä pitkin, jonka varrella oli muistolaatta Baltian ketjusta vuodelta 1989. Se on laulavan vallankumouksen ehkä pysäyttävin kuva: ihmisiä vierä vieressä, pitämässä toisiaan kädestä halki Viron, Latvian ja Liettuan. Ja kun ajattelen meitä ja tätä hetkeä: kiitos pitkän ja kauas taaksepäin ulottuvan veisaajien ketjun, saamme olla nyt veisaamassa, liittyä hetkeksi mukaan ja kohta jättää paikkamme seuraaville.

Koen, että elämä on matkaa laulujen suojissa, niiden huudossa, hoidossa ja hiljaisuudessa. Siksi minä olen tässä. En järkisyistä, en uteliaisuudesta enkä velvollisuudesta. En pakosta enkä rahasta. Vaan näiden siipien takia. Minullekin on laulettu, minun ympärilläni on veisattu ja minun kevääni ja kaamokseni hengittävät lauluissa. Laulut Jumalasta, rakkaudesta ja ikävästä, ne suojaavat ja kannattelevat usein enemmän kuin opit ja sanat. En tiedä miksi, mutta niin se vain on.

Ajattelen, että meidän on hyvä suuntautua tulevaisuutta kohti laulujen ja veisuun kannattelemina. Luottaa siihen rosoiseen ja höyläämättömään elämän pintaan, mikä yhteisessä veisuussa on. Sillä siinä ovat tulevan maailman rakennuspuut: rauhan ja oikeudenmukaisuuden henki, katumuksen ja anteeksiopyynnön henki, anteeksiannon ja sovituksen henki. Veisaamme yhdessä kaiken elämän ylle Kristuksen armon henkeä, että muistaisimme alkuperämme ja päämäärämme Jumalan maailmassa. Sillä meille on jätetty siivet.